

Svajonų
ROMANAI

Aistra

DIANA PALMER

Paslaptingasis suvedžiotojas

9,40 Lt / 2011 rugšėlis - spalvis

Knygute.lt

Diana Palmer

PASLAPTINGASIS SUVEDŽIOTOJAS

Romanas

Versta iš Diana Palmer, The Maverick, 2009

© Diana Palmer, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2011

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

PIRMAS SKYRIUS

Harlis Fouleris taip įtemptai stebėjėlio į savo darbų sąrašą, kad pakeliui į ūkinių prekių parduotuvę Džeikobsvilyje, Teksase, rėžėsi tiesiai į jauną brunetę. Jis pakėlė galvą ir sutriko - atsitrenkusi į duris mergina pervėrė jį nuožmiu žvilgsniu.

- Esu girdėjusi, kad vyrai pasineria į darbą visa galva, bet to jau per daug, - tarė nenuleisdama iškalbingo žvilgsnio.

Vienu rankos judesiu ji pasitaisė trumpučius juodus plaukus ir pasičiupinėjo tą vietą, kuria trinktelėjo į duris. Jos ryškiai melsvos akys su-smigo į jo blyškiai žydras. Mergina atkreipė dėmesį į šviesiai rusvų jo plaukų kupetą, ant kurios buvo užsimaukšlinęs beisbolo kepuraitę. Vyriškas atrodė labai patrauklus.

- Visai nesu pasinėręs į darbą, - atžagariai atšovė jis. - Tiesą sakant, su malonumu grįžčiau prie darbų, bet privalau apsipirkti.

- Šiaip ar taip, tai nepaaiškina, kodėl jūs daužote moteris durimis, ar ne? - mąsliai nutęsė nepažįstamoji.

Jis žybtelėjo akimis.

- Aš netrenkiau į jus durimis, tai jūs į mane atsitrenkėte.

- Netiesa. Jūs taip įtemptai apžiūrinėjote lapą savo rankose, kad nebūtumėte pastebėjęs net atbildančio traukinio.

Ji įsmeigė akis į sąrašą vyro rankoje.

- Žirklys genėti? Dveji grėbliai? - Ji tvirtai suspaudė lūpas, bet šelmiškame žvilgsnyje švystelėjo išdavikiška šypsenėlė. - Regis, esate sodininkas, - pridūrė žvelgdama į žemėtus batus ir beisbolo kepuraitę.

Vyriškis suraukė antakius.

- Aš ne sodininkas, - atrėžė pasipiktinęs. - Esu kaubojus.

- Negali būti!

- Kaip sakėte?

- Neturite arklio, o ant galvos nematau kaubojiškos skrybėlės. Be to, neavite kaubojų batų, - tarė žvelgdama į jo batus.

Jis niūrai dėbtelėjo.

- Ar jūs ką tik pabėgote iš ligoninės?

- Nesu buvusi ligoninėje, - atšovė ji išdidžiai.

- Mano idiosinkrazija¹ tokia unikali, kad dar

---

1 Idiosinkrazija [idio... + gr. synkrisis - sumaišymas] - individualios suvokimo, mąstymo ir reagavi-

nesukurtas toks aparatas, kuriuo galima ją išmatuoti. Ką jau kalbėti apie varganą psichoanalizę! - Ji turėjo galvoje tradicinę psichologiją, naudojamą psichikos sutrikimams nustatyti. Vyriškis net nenutuokė, apie ką ji čia kalba.

- Gal tuomet padainuotumėte?

Pašnekovas atrodė it kampan užspeistas žvėrelis.

- Kodėl turėčiau dainuoti?

- Juk kaubojai dainuoja. Skaičiau apie tai knygoje.

- Jūs mokate skaityti? - nusistebėjo jis.

- Kodėl manote, kad nemoku? - atšovė mergina.

Tylomis jis mostelėjo į ženklą ant parduotuvės durų, kuriame aiškiai didelėmis raidėmis buvo parašyta: TRAUKTI. O ji mėgino jas stumti. Mergina nejaukiai pamindžikavo.

- Mačiau šį užrašą, - karingai pareiškė ji. - Tik norėjau įsitikinti, ar pastebite, kas vyksta aplinkui. - Ji užvertė galvą. - Ar turite virvės?

---

mo ypatybės, pasireiškiančios labai neigiamu nusistatymu arba nepakantumu tam tikriems asmenims, gyvensenai, daiktams, dirgikliams, pažiūroms. (Čia ir toliau - vert. pastabos.)

- O kam? Ne jau ketinate pasikarti?

Ji garsiai atsiduso demonstruodama palengva senkančią kantrybę.

- Tikras kaubojus visuomet prie šono turi virvę.

- O kam?

- Ogi tam, kad surištų galviją!

- Vargu ar ūkinių prekių parduotuvėje galima sutikti besiganančių galvijų, - sumurmėjo jis po nosimi, o veide suspindėjo pasitikėjimas savimi.

- Kas, jei čia atsibastytų kokia karvė? - neatlyžo ji. - Kaip ją sugautumėte?

- Jautis. Pono Parkso rančioje mes auginame grynaveislius jaučius.

- Norite pasakyti, kad neturite nė vienos karvės? - Mergina vyptelėjo. - Tuomet neturite ir jauniklių?

Vyriškis skaisčiai nuraudo.

- Auginame ir jauniklius, turime ir karvių. Tik nesivedžiojame jų į ūkinių prekių parduotuvę ir nepaleidžiame jų čia ganytis!

- Atleiskite, - mergina mandagiai linktelėjo galva, - tačiau aš ir nesakiau, kad jūs taip darote.

- Kaubojų skrybėlės, virvės, karvės, - burbėjo

jis. Tada atvėrė duris. - Eisite vidun ar taip ir styposite lauke? Turiu galybę darbų.

- Kokių? Trankyti nieko neįtarančias moteris durimis? - kuo saldžiausiai paklausė ji.

Nerimastingas jo žvilgsnis šokinėjo nuo jos dailių plačių kelnių prie vilnonio švarkelio ir krepšio rankoje.

- Dar kartą klausiu: eisite vidun? - iškošė pro dantis, vos valdydamas susierzinimą.

- Jei jau paklausėte, tai taip, užėsiu, - atsakė praeidama pro jį. - Man reikia tieslės, klijų. Dar degtukų, kreidos, smeigtukų, spalvotos virvės ir lipnios juostos.

- Nieko nesakykite, - pasakė jis lėtai tęsdamas žodžius. - Jūs - rangovė.

- Jos profesija kiek neįprastesnė, Harli, - priėjęs prie parduotuvės laiptelių pasakė policijos vadas Kešas Gryras. - Džouns, kaip sekasi? - paklausė jis.

- Skęstu tarp NK, - atsakė ji vyptelėjusi. - Gal prisidėsi?

It pasiduodamas policijos vadas iškėlė rankas.

- Mūsų krašte žmogžudystė - retas atvejis. Norėčiau, kad taip ir liktų. - Jis susiraukė. - Tu žengei į svetimą teritoriją, ar ne?

- Tiesa. Mane pasikvietė jūsų šerifas Heisas Karsonas. Jie turi NK. Jo prašymu aš tiriu nusikaltimo vietą, tik neatsivežiau visų reikiamų priemonių. Tikiuosi, kad ūkinių prekių parduotuvėje man pagelbės. Būtų nedovanotina važiuoti atgal į San Antonijų, kai tiriu bylą.

- Tiriate bylą? - visai sutrikęs atkartojo Harlis.

- Taip, tiriu bylą. Skirtingai nei jūs, kai kas yra tikras profesionalas ir turi rimtų darbų, - išpyškino ji.

- Ar judu pažįstami? - paklausė Kešas. It vertindama ji įdėmiai nužvelgė Harlį.

- Ne visai. Šis vyriškis užlėkė laiptais it akis išdegęs ir tvojo man durimis. Dar sakosi esąs kaubojus, - sušnabždėjo ji it patikėdama didžiausią paslaptį. - Bet manau, kad jis meluoja, nes neturi nei arklio, nei virvės, nedėvi skrybėlės ir neavi kaubojų batų. Dar sako, kad nemoka dainuoti ir mano, kad jaučiai slampinėja laisvi po ūkinių prekių parduotuves.

Harlis spoksojo į ją, o veide žaibo greičiu keitėsi tokia jausmų įvairovė, kokios jis neišgyveno per visą savo gyvenimą.

Kešas nusikvatojo.

- Tiesą sakant, jis tikras kaubojus. Jo vardas

Harlis Fouluris, jis yra Parkso rančos prižiūrėtojas.

- Tik pamanykite! - šūktelėjo mergina. - Koks būtų smūgis Teksaso įvaizdžiui, jei čia įžengtų koks turistas ir pamatytų jį, taip pasidabinusį. - Liauna ranka ji mostelėjo į Harlio drapanas. - Niekas nebevadins mūsų pasaulio kaubojų sostine, jei pamatys kaubojus su beisbolo kepuraitėmis! Kokia gėda!

Kešas iš paskutiniųjų stengėsi tvardyti ir nesijuokti. Harlis atrodė taip, lyg tuojau sprogs.

- Jau geriau kaubojus be arklio, nei rangovas su tokiu požiūriu! - atšovė jis, įsmeigęs karščiu pulsuojančias akis. - Stebiuosi, kaip kas nors išvis pasamdė jus ką nors statyti.

- Aš nieko ir nestatau. Bet galėčiau, jei tik užsimanyčiau, - išdidžiai pareiškė ji.

- Ji išties nieko nestato, - į kovos lauką žengė Kešas. - Harli, tai Alisa Meifild Džouns, - pristatė jis. - Ji teismo medicinos ekspertė ir dirba Becharo apygardos teismo medicinos centre.

- Tai ji dirba su negyvėliais?! - nejučia šūktelėjo Harlis ir žengė žingsnį atatupstas.

- Su negyvais kūnais, - pataisė Alisa, o jai pro akis neprasprūdo Harlio pasidygėjimas. -

NK. Esu velniškai gera specialistė. Galite paklausti jo. - Ji linktelėjo į Kešą.

- Ji išties puiki specialistė, - pripažino Kešas, o tamsios jo akys sužėrėjo. - Turi ir pravardę - Senoji Smok-Jiems-Į-Kepenis Alisa.

- Kalbėjaisi su Marku Brenonu, - nepatenkinta subambėjo ji.

- Tu išties padėjai jam išnarplioti bylą dar tuomet, kai jis buvo Teksaso reindžeris, - ramiai atsakė Kešas.

- Dabar pas juos darbuojasi naujas vyrukas, kurį perkėlė iš Hjustono, - pridūrė Alisa sunkiai atsidususi. - Tikras rimtuolis. - Ji gudriai šyptelėjo. - Visai kaip tu kadaise, kai dirbai San Antonijaus apygardos prokuroro komandoje. Profesionalus vienišius su niekam tikusiu požiūriu.

- Na, aš labai pasikeičiau. - Jis vyptelėjo. - Žmona ir vaikai visą gyvenimą apverčia aukštyn kojomis.

- Kalbi rimtai? - Ji plačiai nusišypsojo. - Jei tik turėsiu laiko, labai norėčiau pamatyti tą mažą mergaitę, apie kurią čia visi kalba. Ar ji tokia pat daili kaip ir jos mama?

Jis išdidžiai linktelėjo.

- Be jokių abejonių.

Harlis subruzd.

- Gal galėtumėte liautis kalbėję apie vaikus?
- sumurmėjo jis. - Man pradeda niežėti visą kūną.

- Ar tik nebūssite alergiškas visiems mažiems dalykams? - kandžiai paklausė Alisa.

- Aš alergiškas viskam, kas susiję su santuoka, - reikšmingai kilstelėjęs antakius atšovė jis.

Alisa taip pat kilstelėjo antakius.

- Atleiskite, nejau manėte, jog pulsiau prašyti, kad mane vestumėte? - suulbėjo ji saldžiu it medus balseliu. - Nors jūs ir gana dailus, bet turiu pasakyti, kad galimam jaunikiui keliu labai aukštus reikalavimus. Be to, - bėrė žodžius neatsikvėpdama, - jei būtumėte net paskutinis vyras žemėje, jūsų tikrai nesirinkčiau.

Harlis spoksojo į ją išpūtęs akis, lyg negalėdamas patikėti tuo, ką girdi. Kešas Gryras pasukubomis nususuko - jis vis skaisčiau rauda.

Atsivėrė parduotuvės durys, ir vidun žengė aukštas tamsiaplaukis rūstus vyriškis. Jis subambėjo:

- Džouns? Ką, po perkūnais, čia veiki? Jie laukia Longfelou!

Alisa metė žvilgsnį sau per petį.

- Ji pasislėpė moterų tualete ir griežtai atsisakė išeiti, tad atsiuntė mane, - atšovė ji linksmai. - O kodėl tave domina šerifo Karsono byla? Juk tu *federalas*.

Kilreivenas pridėjo pirštus prie lūpų ir pasukubomis apsidairė, ar niekas jų nesiklauso.

- Aš - šio miestelio policijos pareigūnas, - pasakė jis griežtai.

Alisa atsiprašydama pakėlė rankas.

- Atleisk. Labai sunku prisiminti visas tas paslaptis.

Kilreivenas metė žvilgsnį į savo viršininką, tada vėl į Alisą.

- Kokias paslaptis?

- Na, pirmiausia sutinku kaubojų be arklio. - Ji mostelėjo į Harlį. - Dar tas NK Mažojoje Karmišelio upėje...

Sidabraspalvės Kilreiveno akys išsiplėtė iki neįmanomo dydžio.

- Upėje? Maniau, kad jį rado miestelyje. Niekas man to nesakė!

- Aš ką tik pasakiau, - atšovė Alisa. - Bet tai - mirtina paslaptis. Niekam neturėjau apie tai prasižioti.

- Aš - vietos valdžios atstovas. Man tikrai gali pasakyti. Kas jis?

Ramus Alisos žvilgsnis nuslydo juo, rankomis ji įsisprendė į šonus.

- Mačiau jį vos kelias minutes, o tada supratau, kad man prireiks daugiau priemonių tyrimui atlikti. Lavonas vyriškos lyties. Prie jo nebuvo jokio dokumento, mat kūnas nuogas. Net motina nepažintų jo veido.

- Dantų atspaudai... - Buvo bepradedęs Kilreivenas.

- Tam reikia, kad būtų nors vienas sveikas dantis, - kuo meiliau atsakė Alisa.

Harlis staiga išbalo. Alisa metė į jį skubrų žvilgsnį.

- Jums negera? - paklausė ji viltingai. - Kartą teko dirbti su negyviu, kurio mergina pričiuopo jį su prostitute. Nudėjusi jį, nupjovė jam... Kur susiruošėt?

Harlis nudrožė tolyn į parduotuvės gilumą.

- Matyt, į tualetą, - Gryras šyptelėjo Kilreiveiui, o šis tyliai sukikeno.

- Dirba su galvijais ir toks jautrus skrandis? - netverdama džiaugsmu paklausė Alisa. - Galiu tik nuspėti, kaip jam būna smagu, kai skerdžia veršiukus.

- Nelabai mandagu, - papriekaištavo Kilreivenas. - Visi turi silpnųjų, Džouns. Net ir tu....